

ností tohoto ustanovení nerozumí se zde příslušnost ve smyslu exekučního řádu, který právě rozeznává mezi povolujícím a výkonným soudem, aniž by ovšem znal nějakou příslušnost místní, jako ji zná jurisdikční norma, jež ji staví oproti příslušnosti věcné — vždyť se přece zákon při tom neodvolává ani na exekuční řád ani na jurisdikční normu, nýbrž zákon zřejmě tu stanoví svůj vlastní pojem místní příslušnosti, aniž by jej ovšem vykládal, čehož také naprosto potřebí není, protože jest na jev: chce patrně říci, že vyklizení provede okresní soud dle polohy věci, v jehož obvodu se nemovitost nalézá. Proto také nelze souhlasiti s náhledem Státního pozemkového úřadu, jenž má za to, že jest to soud, jenž výpověď doručil, tedy soud v Šu 18 náhr. zák. poznačený, a že prý tedy jeho pravomoc vztahuje se i na pozemky, v obvodech jiných okresních soudů ležící, jen když touže výpovědí byly vypovězeny. To se sice zdá, že by mělo do sebe jisté výhody, protože jen tento soud z vlastních spisů ví, že podmínky — pravomoc výpovědi a uplynutí výpovědní lhůty — jsou splněny, a že by takto také celá akce soustředěna byla v jedné ruce, avšak jednak tomu odporuje zákon sám, jehož výraz »místně příslušný« okresní soud se na soud Šu 18 nehodí a právě proto ho v něm také užito není, jednak výhody jsou domnělé a vyváženy nad to nevýhodami. Podmínky zjistí i každý druhý okresní soud snadno dotazem u soudu, jenž výpověď doručil, a co se týče soustředění v jedné ruce, odporuje to jednak předpisu Šu 33 j. n., jenž nijak změněn není, a mimo to dá se toto soustředění provést, je-li účelné, podle Šu 22 ex. ř., jakož se i zde stalo. Konečně není také příčina v případě, že by skutečně exekuci prováděl místně nepřislušný okresní soud, akci tu z povinnosti úřední zrušovati, neboť předpisy civilního soudního řádu a exekučního řádu, přicházející v té příčině v počet, zde neplatí, a lze také zůstaviti stranám, by příslušnými právními prostředky o nápravu se zasadily.

Čís. 4258.

Český zákon o myslivosti (ze dne 1. června 1866, čís. 49 ř. zák.).

Nicotnou jest smlouva, již se pachtýř honitby zavazuje, že za hosta ve smyslu zákona o myslivosti přijme každého člena honebního společenstva.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 877/24.)

Smlouvou ze dne 18. listopadu 1919 propachtoval výbor honebního společenstva v K. v Čechách žalovanému výkon honitby na všech pozemcích, honebnímu výboru v K. patřících, na dobu 6 let od 1. února 1920 do 31. ledna 1926 za roční pachtovné 150 Kč. Podle téže smlouvy zavázal se žalovaný jako pachtýř přijati za hosta každého člena honebního společenstva, který se vykáže k tomu řádně vystavenými listinami. Žalobě, již domáhal se člen honebního společenstva na žalovaném, by ho připustil jako hosta ku provozování myslivosti dle Šu 25 zák. o myslivosti bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, N e j - v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Podle přednesu sama žalobce byla sjednána mezi honebním výbo-rem a žalovaným smlouva o propachtování výkonu honitby, do níž bylo pojata též ustanovení, že žalovaný zavázal se přijati za hosta ve smyslu honebního zákona k a ž d é h o člena honebního společenstva, který se vykáže k tomu řádně vystavenými listinami. Na tomto ustanovení za-kládá žalobce svůj nárok žalobní a vykládá jej sám takto: »uvedený nájem honitby stal se pouze na oko, aby zachován byl předpis zákona, jenž dovoluje provozovati myslivost samostatně pouze osobě, která drží nejméně 200 jiter souvislých pozemků, nebo společenstvu honebnímu, jehož jednotliví členové dle Šu 6 honebního zákona nejsou oprávněni myslivost samostatně provozovati, nýbrž musí honitbu buď pronajati, nebo vykonávati ji znalci zvláště zřízenými a do přísahy vzatými. Ve sporném případě chtěli si členové honebního společenstva podržeti právo, by sami myslivost mohli vykonávati a za tou příčinou dohodli se ve směru tom, že jeden ze členů právo honitby za levný peníz na-jme a ostatní členové honebního společenstva, že budou vykonávati právo honitby, jakožto hosté tohoto nájemce. Proto také byla tato pod-mínka do nájemní smlouvy jak uvedeno, přijata. Tento žalobní před-nes byl nesporným, jak zjevno z projednacího protokolu a byl tedy úmysl i účel sporného ustanovení oběma stranám znám a směřoval do-znaně k obejití ustanovení Šu 6 zákona hon. o propachtování výkonu honitby a zjevně k obejití ustanovení §§ 6 a 16 zák. hon., které z a k a- z u j e propacht dílčí a pravidlem i propacht více fysickým osobám, než jediné. Když žalobce domáhá se na žalovaném dle žalobního návrhu a obsahu dovolacího sdělení n e o m e z e n é h o provozování myslivosti jako host na všech pozemcích k honebnímu obvodu patřících na celou smluvní dobu pachtovní, je ze všeho toho patrno, že domáhá se práva výkonu honebního práva v tom rozsahu, v jakém je k němu oprávněn sám žalovaný jako pachtýř honitby, tedy práva rovného právu sama pachtýře, což zákonem zakázáno. Tomu-li tak, jde o smluvní ustano-vení, přičící se zákonnému zákazu, tedy nicotné podle Šu 879 obč. zák. Tato nicotnost vynikne ještě význačněji, uváží-li se, že ustanovením tím bylo totéž právo, které žalobce si osobuje, vyhrazeno i v š e m ostatním členům společenstva, kteří je dokonce vykonávali na pozem-cích jim přidělených, tedy dělbou pachtu, Šem 6 hon. zák. výslovně zakázanou. Právo honitby vyvěrá zásadně z práva vlastnického k po-zemkům, jeho výkon je však z důvodů veřejnoprávních upraven honeb-ním zákonem (§ 1 hon. zák.). Veřejnoprávní důvody, hlavně snaha, by se zabránilo vybíjení zvěře a zavedlo se racionelní její šetření i honitba, vedly k tomu, že vlastníci pozemků byli v ubíjení zvěře obmezení. Týž účel sleduje i zákaz §§ 6 a 16 hon. zák. Jako na výsměch tomuto zá-kazu upravila si smlouva o propachtu výkonu honitby, o níž v tomto sporu jde, úmyslně pacht s tolika neobmezenými právy honitby, kolik je členů honebního společenstva a k tomu ještě cestu k pachtu dílčímu. O nicotnosti takového ustanovení smluvního nemůže býti pochybnosti, na nicotnost tu, veřejným zájmům se přičící, musí býti nejen k námitce stran, nýbrž z moci úřední hleděno a žaloba o tak nicotné ustanovení se

opírající musí býti zamítnuta. (Sr. též důvody rozh. nejv. s. sb. č. 1493 a 1856, kde jde však o smlouvu mezi pachtýřem honitby a osobou třetí, nikoli mezi honebním výborem a pachtýřem.

Čís. 4259.

Slovy »ani nemusily býti známy« v řu 1409 obč. zák. rozumí se nevědomost, spočívající na zanedbání povinné péče ve smyslu řu 1297 obč. zák. (čl. 282 obch. zák.).

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 964/24.)

Josef S. postoupil v roce 1922 usedlost žalovaným, své neteři a jejímu muži. Pozůstalost po Eduardu N-ovi, tvrdíc, že Josef S. koupil v roce 1920 od Eduarda N-a dobytek a dosud ho nezaplatil, domáhala se zaplacení na žalovaných, kteří namítali, že při převzetí usedlosti o onom dluhu Josefa S-a nevěděli aniž věděti musili, ježto sami hospodářství neprovozovali a o onom dluhu jim nebylo nic sděleno. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle řu 187 třetí novely k obč. zákonu blízký příbuzný (po rozumu řu 32 konk. řádu), přejímaje jmění nebo podnik, jest osobně zavázán věřitelům postupitelovým z dluhů, k jmění nebo podniku patřících, ač-li neprokáže, že mu ony dluhy při převzetí nebo před tím nebyly ani býti nemusily známy. Že jde o převod jmění a dluh tohoto jmění, a že žalování o něm při převzetí nevěděli, neběře se již v odpor. Dovolatel brojí pouze proti právnímu závěru nižších stolic, že žalování o zažalovaném dluhu ani věděti nemusili. Kdežto vnitřní fakt, zda žalování o dluhu věděli, jest otázkou skutkového zjištění, jest odpověď na otázku, zda žalování o dluhu věděti musili, výsledkem právního uvažování a odvozením logických závěrů ze zjištěných okolností. Tudíž přezkum v tomto směru spadá do rámce jediné uplatňovaného dovolacího důvodu čís. 4 řu 503 c. ř. s. Především ujasnit si jest, co ř 187 třetí novely míní pod slovy »ani nemusily býti známy«. Dle vysvětlivek k této novele (věst. min. sprav. 1916 str. 124) převzat pojem tento z cis. nař. z 10. prosince 1914, čís. 337, jímž zaveden konkursní, vyrovnávací a odpůrčí řád. V těchto řádech užito tohoto výrazu na více místech, na příklad v řu 3, 20, 21, 28, 30, 31, 33, 38 a 39 konk. řádu, ř 8, 20 vyrovn. ř. a ř 2, 11, 13 odp. ř. Dle jasného znění řu 3 konk. ř. není pod výrazem oním rozuměti nic jiného, než »nevědomost, spočívající na zanedbání povinné péče«. Co jest pak povinnou péčí, praví ř 1297 obč. zák., při obchodech čl. 282 obch. zák. Dovolací soud sdílí názor nižších stolic, že žalování nezanedbali péče, jim dle řu 1297 obč. zák. uložené. Jak zjištěno, pátral žalovaný Josef H. po dluzích postupitele Josefa S. dotazem nejenom u něho, nýbrž i u svého tchána a tchýně, kteří u postupitele kovali hospodářské práce. Tito mu o zažalované pohledávce ničeho nesdělili, ač mu jiné dluhy udali. Žalovaný nemůže býti činěn zodpověd-